

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22.09.1970, sp. zn. Co 243/70, ECLI:CZ:NS:1970:CO.243.1970.1

Číslo: 12/1971

Právní věta: Domníva-li se pracovník, že o jeho důchodových nárocích nebylo rozhodnuto správně, má možnost podat podle § 92 zák. č. 101/1964 Sb. opravný prostředek, o němž rozhoduje soud. Ikdyž však pracovník této možnosti nepoužil, může kdykoliv později (za podmínek uvedených v ustanovení § 53 odst. 1 zák. č. 101/1964 Sb.) požádat orgán sociálního zabezpečení o novou úpravu svého již přiznaného důchodu. Dojde-li orgánu sociálního zabezpečení taková žádost, je povinen o ní rozhodnout a proti tomuto rozhodnutí může pracovník podat opravný prostředek, o němž rozhoduje soud.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 22.09.1970

Spisová značka: Co 243/70

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod, Opravné prostředky, Sociální zabezpečení

Předpisy: 101/1964 Sb. § 53 ods. 1
§ 92

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovatel, jemuž byl rozhodnutím odpůrce ze dne 13. 6. 1966 přiznán s účinností od 17. 2. 1966 starobní důchod, požádal odpůrce o započtení další doby zaměstnání v letech 1934 až 1941, kdy pracoval jako pomocný dělník a údržbář. Odpůrce dopisem ze dne 13. 2. 1970 sdělil navrhovateli, že této jeho žádosti nelze vyhovět. Proti tomu podal navrhovatel opravný prostředek, v němž vytýkal, že mu uvedená doba měla být uznána jako doba zaměstnání.

Městský soud v Praze napadeným usnesením zrušil rozhodnutí odpůrce ze dne 13. 2. 1970, když po provedeném dokazování dospěl k závěru, že uvedenou dobu nutno hodnotit jako dobu zaměstnání.

Ve svém odvolání proti tomuto usnesení namítá odpůrce, že se soud nezabýval jeho námitkou opožděného podání opravného prostředku. Tvrdí, že o důchodových nárocích navrhovatele bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 13. 6. 1966 a jen proti tomuto rozhodnutí mohl navrhovatel podat opravný prostředek. Vytýká soudu prvního stupně, že neprávem považoval dopis ze dne 13. 2. 1970 za rozhodnutí, protože tento dopis měl jen informativní povahu a postrádal náležitosti rozhodnutí.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Pokud jde o zhodnocení doby od 24. 3. 1934 do 27. 2. 1941, jako doby zaměstnání, ztotožnil se odvolací soud se závěry soudu prvního stupně a v tomto směru odkázal na odůvodnění usnesení soudu prvního stupně.

Pokud pak odpůrce namítá, že nebylo možno podat opravný prostředek proti sdělení odpůrce ze dne 13. 2. 1970, nelze s tímto názorem souhlasit. Domnívá-li se pracovník, že o jeho důchodových nárocích nebylo rozhodnuto správně, má možnost podle § 92 zák. č. 101/1964 Sb. a § 244 a násl. o. s. ř. podat opravný prostředek, o němž rozhoduje soud. I když však pracovník této možnosti nepoužil, může kdykoliv později (za podmínek uvedených v ustanovení § 53 odst. 1 zák. č. 101/1964 Sb.) požádat orgán sociálního zabezpečení o novou úpravu svého již přiznaného důchodu. Dojde-li orgánu sociálního zabezpečení taková žádost, je povinen o ní rozhodnout a proti tomuto rozhodnutí může pracovník podat opravný prostředek, o němž rozhoduje soud.

V daném případě byl navrhovatelí přiznán starobní důchod rozhodnutím odpůrce ze dne 13. 6. 1966, proti němuž navrhovatel nepodal opravný prostředek. Když však později navrhovatel požádal odpůrce o úpravu (zvýšení) důchodu s odůvodněním, že mu mají být započteny další roky zaměstnání, pak bylo povinností odpůrce o této žádosti rozhodnout. To také odpůrce učinil, když přípisem ze dne 13. 2. 1970 navrhovatelí sdělil, že jeho žádosti vyhověti nelze. Je tedy nepochybné, že přípis odpůrce ze dne 13. 2. 1970 je rozhodnutím, i když – jak odpůrce sám tvrdí – postrádá náležitosti rozhodnutí. Je přirozené, že tento nedostatek na straně odpůrce nemohl zbavit navrhovatele možnosti opravného prostředku a tím mu znemožnit zákonem zaručenou ochranu jeho práv. Soud proto právem pokládal přípis odpůrce ze dne 13. 2. 1970 za rozhodnutí, které je soud oprávněn přezkoumávat.

Z uvedených důvodů bylo usnesení soudu prvního stupně potvrzeno.

Náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla účastníkům přiznána, protože odpůrce neměl se svým odvoláním úspěch a navrhovatelí žádné náklady nevzešly.